

SZENTJÁNOSI CSABA

Esti sokszög

*Már alkony-rubájára
tapos a ház lába.
Nap-kosztümödet
dobd a Dunába.*

*Olvadoz habján az ég,
mint szíveden a bánat.
Örvénnyé forgat
360 fokos lázad.*

*Virágos a part:
kirázott kötényed.
Leesavarod a fákról
a világító körtéket.*

*Macska-éj követ baza:
fekete párduc.
Libák kérdőjel-nyaka között
válaszként átjutsz.*

*Kukorica -abakuszon
számolsz csillagokat.
„Istállóját!” – de felnyerítettek
a vízesés-sörényű lovak.*

*Kint házak beszélgetnek,
bent a kályhában lángok fecsegnek.
100 éves tölgyünk elfáradt,
nekitámaszkodik az eresznek.*

*Milyen szép vagy, kipirultál.
Ujjaid szétnyitott legyezők.
F orogsz a konyhában,
felkért táncolni téged a csönd.*

*A fény lerajzol árnyéknak,
ellebegsz ajtón, falon.
Míg a pillanat pont-meteoritja
becsapódik alapon.*

*Kristálytermű üvegek
kezedbe szófogadóan simulnak.
Cipőd letört sarkát rágnivalóként
adod oda a múltnak.*

*Berontanak gyermekeink,
tányér mozog, pohár lázad.
Te mégis meleg-dagályú hangra
nyitod ki a szádát.*

*Sohasem fáradsz el, lépteidről
időm vesz mértéket.
Valóság és álom harmóniáját
teremti a kiáradt Szentlélek.*

*Kocsik zörögnek odakint, csiszolják
nagy hófokon egymást a fémek.
Előbújnak a hold mögül ilyenkor,
feladják magukat a kémek.*

*Ajtódhoz ért a végtelen, benned
végre megtalálta önmagát.
Fényrobbanás kísérte útján,
vállain összeresztent a kabát.*

Kórházi ágyon

Ülsz az ágyon, kezekben
 ráncos hegyek,
 zokogva hajlok rá,
 mint eltévedt gyerek.
 Lábad lóg, nem tud a papucs
 felugrani hozzá,
 eldobott szavaidat
 a csönd hányszor visszahozná.
 Ülsz a kórházi ágyon,
 egyensúlyozol a szélén,
 ülni már csak egy helyen tudsz,
 a folyosó végi vécén.
 Mobilod csenget, de nem hallod,
 hozzád a múlt beszél,
 a nap is átverzi a felhő-kötést,
 mire jön a dél.
 Hajszálaid: száraz ágak, beszorult közéjük
 óriás-arcod gyümölcse,
 hiába verte ki fogaidat az élet,
 kevés volt, hogy mosolyod letörje.
 Köntösöd zsebében keresed
 elgurult gondolataid titkát,
 ujjaid ceruzái mozdulataidat
 testemre írták.
 Rám nézel lassan.... te már tudod,
 hogy nem az idő rövid, mi vagyunk azok,
 a kenyérmorzsákat csipegeted:
 testedben perckihajtó magok.
 Te tudsz ülni, én nem tudok,
 a fájdalom művésze lettél,
 a csöveken egy bábu mozog melletted,
 akit éjszaka megmentettél.
 Most látom csak... a fákat tanítod, hogy
 milyen a mozdulat,
 nézik az ablakon át, ahogy imává
 változik a szívtől az agy.

SZENTJÁNOSI CSABA (1965) Budapesten él. Kötete: *Vers a versben* (2003).